

Truyện Rất Ngắn

TỜ BIÊN NHẬN

Lâu quá, chị không nhớ rõ là năm nào, hình như khoảng 1992, 1993 chị đó, chị nhận một phong thư của người chồng cũ gửi cho chị. Trong thư có một tờ biên nhận của phường chị cư ngụ trước khi vượt biên và mảnh giấy nhỏ anh ghi là số tiền trong biên nhận là của chị, đó là nửa phần tiền bán căn nhà ở VN, phường đang giữ hộ và chị có thể nhận nó bất cứ lúc nào.

Chị đem các con đi vượt biên được hơn 2 năm thì anh tù cải tạo về, anh xin lại được căn nhà mà chị bỏ lại. Căn nhà tôn khoảng 2.80x12m trong xóm bình dân, khi mưa lớn là ngập vì nước từ những ống cống tràn lên. Vừa nhỏ, vừa ngập nước, vừa không đáng giá thời thập niên 1980, cán bộ VC không ai muốn xin để ở. Căn nhà bỏ trống, khi anh ra tù, gia đình anh có người là cán bộ, anh xin lại được căn nhà.

Ra tù ít tháng, anh gặp bà vợ sau. Hai người sống với nhau ở nhà của bà, nhưng anh thường đưa bà về căn nhà đó chơi. Người bạn hàng xóm và cũng là đồng nghiệp khi xưa nhìn thấy, viết thư sang Mỹ nói cho chị biết. Chị nộp đơn ly dị.

Trước khi đem vợ con mới đi Mỹ theo diện HO năm 1992, anh bán căn nhà. Đăng sáng chế ra đủ cách cướp tiền dân, tinh vi và ...tử tế. Họ giữ giùm một nửa tiền bán nhà, bảo là anh chị đã ly dị thì anh chỉ được giữ một nửa, còn một nửa là phần của chị, phường giữ giùm chị và họ đưa cho anh tờ biên nhận.

Khi dắt bầy con vượt biên tìm tự do, tài sản duy nhất là căn nhà. Chị bỏ lại không thương tiếc. Chị biết, khi bước chân đi là đã mất nhà, dù đi lợt hay

không nên chị xem như canh bạc, không bận tâm nghĩ đến. Chị thấy những người đi vượt biên trước chị, nhà cửa đều bị tịch thu rồi phân phát cho cán bộ VC từ Bắc vào hay từ bưng về thành phố. Vì thế, khi nhận được tờ biên nhận về nửa căn nhà anh gửi, chị cho đó là số tiền từ trên trời rơi xuống. Lúc ấy, các con chị vẫn còn trong đại học và trung học, chị rất cần tiền để lo cho con nên cũng mừng vì có thêm đồng nào, chị bớt vất vả đồng nấy.

Chị gửi tờ biên nhận về VN kèm theo giấy ủy quyền có thực thị chữ ký nhờ người bạn hàng xóm rất thân và cũng là người bạn đồng nghiệp nói ở phần trên, lãnh giùm. Chị viết nếu được ít thì người bạn giữ mà xài. Nếu kha khá thì gửi cho chị phân nửa. Tám tuần sau chị nhận thư VN, người bạn viết:

" Bạn tôi ơi, qua bao nhiêu đau khổ, tưởng bạn khôn ra, ai ngờ đến giờ này mà bạn vẫn còn khờ khạo và tin người quá đấy. Tờ biên nhận này không có giá trị vì nó là bản copy. Bản chính, trước khi đi Mỹ anh ta đã bán cho một tên cán bộ, được bao nhiêu, không rõ. "

Trong thư, người bạn nói là tờ biên nhận anh gửi không có giá trị, với chị thì ngược lại vì nhờ nó, chị thấy rõ mặt trái của từ Liêm Sĩ.

Ngô Minh Hằng

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/ngominhhang.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8000 TÁC PHẨM